

במאי 1967 שרו: „נאצר מחכה לרבין!“, היום השתנה הפזמון:

סאדאת מחכה לרבין

גם סאדאת אל פינה, בורה הפנימי והחיצוני גם יחד. כמתאגרף מומחה, נוקט סאדאת זה חר דשים רבים בכל צעדי החשתייה האפשריים, על מנת שיוכל להמשיך ולהתקיים בורה ולשלוט במצרים. במישור הפנימי הוא מפור הבטחות ומטפח אשליות. מטהר מתנגדים ומחליף מנהיגים. כלפי חוץ הוא פותח בנו אחר זו בשורה של מיתקפות דיפלומטיות — שספק אם הוא עצמו מא מין בהצלחתן. אך הנותנות לו מירווח זמן. שכן כל עוד מצפים לסיומה של פעור לה או מיתקפה באחת הגיזרות, אפשר להימנע מנקיטת צעדים אחרים. כל זה אין בו כדי לחסות ולהסתיר על עובדה אחת פשוטה: אנואר א-סאדאת גילה ומגלה נכונות לשלום עם ישראל לא רק יותר מקודמו. ג'מאל עבד אל-נאצר, אלא יותר מכל שליט ערבי אחר בשנים האחרונות. נכון שתוא אינו אומר דברים אלה לעמו במישרין, כי אם בעקיפין ב נוסחה של „הפיתרון המדיני“. אבל כלפי חוץ הוא אומר דברים מפורשים וחד משמעיים. רק לפני שבועות מספר הכריז את הכרתו המפורסמת באונוי כתב הי שבועון האמריקאי ניוזוויק, לפיה אם תהיה ישראל מוכנה לוותר על השטחים שכבשה במלחמת ששת הימים, הוא יהיה מוכן לכרות עימה שלום.

איי! איי! איי!

כניעה

או מילחמה

א כל בגלל מעמדו הרגיש במצרים, ו שלטונו התלוי על בלימה, חייב סאדאת לשחק כל הזמן משחק כפול. הוא חייב להכין לעצמו אליבי של נכונות למלחמה במקרה שלא תהיה כל התקדמות לקראת

מועמר קאדאפי הלובי ואסאד הסורי: מי ישלם את המחיר?

סימפטומים היו דומים אלה שפקדו את האיזור לפני שש שנים, אבל האם ב הכרח חייבת להתפתח מהם אותה מחלה? אלא שבעוד שלפני שש שנים ניתן היה למצוא רבים שיהמרו כי לא תיפרוץ מלחמה, היה מספרם מועט השנה. שום איש רציני לא היה מוכן להסתכן בניחוש כי הדברים לא יתגלגלו בצורה כזאת ש בוקר בהיר אחד ימצאו הצדדים את עצמם במצב בו לא תישאר להם ברירה אחרת אלא לפתוח במלחמה.

המצב בין ישראל לשכנותיה היה מתוח. פעולות טירור ופעולות תגמול היו עניין של יום ביומו. מדינאי ערב השמיעו איומי מלחמה, ומנהיגי ישראל איימו בתגובה של מלחמה כוללת. אבל איש לא לקח את הדברים ברצינות. מלחמה, כך האמינו רוב הפרשנים הרציניים, אין בה כדי להביא כל תועלת לאף אחד משני הצדדים, ואיש לא יסתכן בפתיחתה.

אבל הדברים התגלגלו בקצב מהיר, בי ניגוד לכל הגיון. ב 11 במאי 1967 היר ראש הממשלה לוי אשכול והרמטכ"ל יצחק רבין, כי אם תוסיף ממשלת סוריה לסייע לפעולות הטיור והחבלה משטחה לא יהיה מנוס מפעולה צבאית נרחבת נגד זה. המצרים, בעצה רוסית, קיבלו איור מים אלה ברצינות. ב 15 במאי, שעה ש חיילי צה"ל צעדו במיצעד צבאי בחוצות ירושלים, העבירו המצרים יחידות שריון אל מעבר לתעלת סואץ. מכאן והלאה התגלגלו הדברים מבלי שלאיש תהיה עוד שליטה עליהם. בניגוד לרצונו נגרר ג'מאל עבד אל-נאצר למלחמה, שישאל פתחה בה אף היא בניגוד לרצונה.

דבר גולדה מירושלים

ע רביונים העצמאות לובתה בישראל סכנת המלחמה. אמצעי התיקשורת המקומיים הבלויטו בהפרזה רבה כל סימן שהיה בו כדי להעיד על כוונות הצד השני, ובמיוחד מצריים, לפתוח במלחמה. מוג בלת או כללית, נגד ישראל. הצהרות המלחמתיות של סאדאת זכו לכותרות ראשיות. פרשנים ניתחו שעות ארוכות בפרטי פרטים, כל גוון וכל רמז בדברים שהגיעו מהצד השני של הגבול ושרהחזו אף פתח במיתקפה מהאגף נגד צרפת. על המיראזים הלוביים שהגיעו למצריים ומ סכנים, כביכול, את בטחון ישראל. למרות

לא צריך להיות מומחה לענייני מצריים כדי להבין כי נשיא מצריים, אנואר א סאדאת, הולך ונדחף אל פינת הזירה. כמו מתאגרף על זירת האיגרוף, הפותח בקרב במרכז הזירה, מרקד על פני כל שיטחה, אך נדחף בהדרגה אל הסינה, שם יהיה עליו להמתין לנוקאט — כך נדחק

אלוף צה"ל: היכון!